

Arrest

nr. 188 241 van 12 juni 2017
in de zaak RvV x / IV

Inzake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk Khair Allah, al-Dora en u werkte bij de Iraakse federale politie. U verklaarde dat u problemen kreeg omwille van uw functie bij de federale politie. U was sinds begin 2015 werkzaam als bureauchef van kolonel M.H. en u voerde administratieve en juridische taken uit op het hoofdkantoor in Bagdad. U bouwde een goede band op met de kolonel. Dankzij het vertrouwen dat de kolonel in u stelde, werd u op 21 juli 2015 aangesteld als bevelhebber van een geheime missie. Deze missie, die de codenaam 'scorpion' kreeg, hield in dat u Taji diende te bevrijden van de terreurgroep Islamitische Staat (IS). Eind juli 2015 vertrok u voor een missie van een zevental dagen naar de regio al-Taji. Vanuit een gebied dat al-Moshaad al-Nasr genoemd wordt, kon u met uw manschappen een zone van een aantal huizenblokken bevrijden van IS. Hierbij werden enkele IS-strijders gearresteerd en

overgedragen aan de bevoegde instantie. Hierna keerde u terug naar de legerbasis van al-Taji waar u gestationeerd was gedurende uw missie. Vervolgens ging u terug naar het hoofdkwartier. Gedurende de twee dagen dat u daar terug aan het werk was, verzocht de kolonel u een volgende opdracht uit te voeren in Taji. Ditmaal zou u soennitische jongeren moeten arresteren. Deze missie viel onder uw bevoegdheid als leider van de 'scorpion' eenheid. U besefte dat dit geen legitieme missie was. U wilde deze opdracht niet uitvoeren, omdat u wist dat de gearresteerde jongeren zouden gemarteld worden, opdat ze zouden overgaan tot het afleggen van valse bekentenissen. U antwoordde de kolonel dat u eerst uw verlof wenste op te nemen en dat u daarna aan de opdracht zou beginnen. U bracht uw vader op de hoogte van uw nieuwe opdracht en hij raadde u aan Irak te verlaten. U besefte dat u gevangen zat tussen twee vuren. Indien u de opdracht wel zou uitvoeren zou u de jongeren schade berokkenen, indien u de opdracht niet uitvoerde en u zich daarmee dus afkeerde van de kolonel, dan zou u zelf vervolgd worden door de kolonel. Gelet op jullie vertrouwensband was u immers op de hoogte van gevoelige informatie over de kolonel. De kolonel zou ten zeerste willen vermijden dat u met die informatie naar buiten kwam. U nam verlof gedurende zeven dagen. Vervolgens bleef u nog een twintigtal dagen in Irak om uw vertrek te regelen. Op 14 september 2015 verliet u Irak via de luchthaven van al-Najaf. U nam een vlucht naar Aman, Jordanië. Van daaruit reisde u door via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte begin oktober 2015. U diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 7 oktober 2015. U verklaarde dat u eveneens vervolging vreest, omdat u uw werk op onwettige wijze verliet. U vernam van een voormalige collega dat er een onderzoeksraad werd opgesteld jegens u.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort nr. A10021091 afgeleverd op 8 juli 2015 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 25 maart 2013 te al-Adhamiya, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd op 19 februari 2012, uw originele politiebadge geldig van 18 februari 2015 tot 18 februari 2016, twee originele foto's waarop u te zien bent in uniform, een originele foto waarop uw baas te zien is samen met al-Maliki, een kopie van een aanstellingsbevel bij de federale politie, een kopie van een aanstellingsbevel als leider van de scorpion eenheid op datum van 21 juli 2015, een kopie van een schrijven in verband met uw onwettige afwezigheid gedateerd op 4 september 2015, een CD-rom die beelden bevat van een speech gegeven door majoor S.J., een origineel schrijven van de Amerikaanse ambassade en een origineel attest van tewerkstelling bij de firma AWI.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u weigerde mee te werken aan een missie in al-Taji waarbij onschuldige soennitische jongeren zouden gearresteerd worden. Daarenboven vreest u vervolgd te worden en de doodstraf te krijgen, omdat u op onwettige wijze uw werk bij de federale politie verlaten hebt.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

U slaagde er namelijk niet in om consistente verklaringen af te leggen over uw activiteiten in al-Taji als leider van de scorpion eenheid. De geloofwaardigheid van uw aanstelling als leider van de scorpion eenheid is van uitermate groot belang voor uw asielaanvraag, aangezien u het land verliet nadat u een tweede opdracht kreeg als leider van deze eenheid, die u niet wilde uitvoeren. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde u dat u op 29 of 30 juli vertrok op missie naar al-Taji (CGVS, gehoorverslag 4 juli 2015, hierna CGVS1, pg 14). Uw opdracht duurde zeven of acht dagen, waarna u terugkeerde naar uw dienst in Bagdad. U had twee dagen rust op het hoofdkwartier en u werd op de tweede dag bij de kolonel geroepen, waar u de nieuwe opdracht kreeg (CGVS1, pg 12 en 13). Hieruit volgt dat u de tweede opdracht van de kolonel zou moeten gekregen hebben begin augustus 2015. U verklaarde evenwel dat u de tweede opdracht kreeg begin september. U zei dat u de precieze dag niet kende en dat het een aantal dagen voor uw vertrek gebeurde (CGVS1, pg 14). Toen u vervolgens nogmaals gevraagd werd de situering in de tijd te verduidelijken, zei u dat u de opdracht in augustus kreeg en niet in september (CGVS1, pg 17). Hier zou toch verwacht worden dat u meteen een correcte situering in de tijd kon geven. Gezien de verschillende gebeurtenissen op elkaar volgden en recent plaatsvonden, kon het voor iemand met uw profiel - u behaalde een rechtendiploma en volgde de officiersopleiding - niet bijzonder moeilijk zijn om consistente verklaringen hieromtrent af te leggen. Uw vergissing is des te frapperender aangezien u de eerste maal zei dat de opdracht enkele dagen voor uw vertrek gegeven werd, terwijl u vervolgens verklaarde dat u na de twee dagen op kantoor, zeven dagen verlof nam en daarna nog ongeveer twintig dagen in Irak bleef om uw vertrek te regelen (CGVS1, pg 17), waaruit volgt dat u een kleine maand voor uw vertrek de opdracht zou gekregen hebben, wat toch een aanzienlijk verschil vormt met 'enkele dagen'. Tijdens het tweede gehoor bleef u uitermate vaag over de situering in de tijd van uw missie in al-

Taji. Eerst zei u '2015' en toen u naar de datum gevraagd werd, zei u dat u dacht dat het in de maand augustus was, maar dat u niet zeker was (CGVS, gehoorverslag 10 oktober 2016, hierna CGVS2, pg 2). Toen u erop gewezen werd dat het merkwaardig leek dat u zich dit niet zo goed kon herinneren, gezien het een belangrijke missie was, zei u dat u veel data in uw hoofd hebt, dat u het onmogelijk met zekerheid kon zeggen en u bevestigde nogmaals dat het in augustus was, maar dat u de dag niet meer wist (CGVS2, pg 2). Nochtans gaf u tijdens het eerste gehoor wel een specifieke datum op, namelijk 29 of 30 juli 2015. Geconfronteerd met uw voorgaande verklaring, paste u uw verklaring aan en zei u dat het in juli of augustus kan geweest zijn. U kon evenmin zeggen op welke datum uw missie in Taji beëindigd was (CGVS2, pg 2). Dergelijke vage verklaringen over uw missie kunnen geenszins overtuigen. Het gaat hier immers om de enige missie van de scorpion eenheid, waarvan u de leider zou geweest zijn, die u uitvoerde. Dit was bovendien een opdracht die erg afweek van uw normale administratieve taken, waardoor deze toch de nodige indruk op u zou moeten gemaakt hebben.

Uw opeenvolgende verklaringen over de missie zelf in al-Taji stemden evenmin onderling overeen. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat jullie drie plaatsen bevrijdden van IS (CGVS1, pg 13). U sprak over al-Nasr, al Sofiya en al-Taji al-Jedida (CGVS1, pg 14). In het kader van uw opdracht vonden luchtbombardementen plaats, waarna u en uw manschappen konden binnenstormen waarbij u zestien IS-leden arresteerde en vervolgens overdroeg aan de dienst voor terrorismebestrijding (CGVS1, pg 14). In de loop van het tweede gehoor had u het enkel over de bevrijding van twee huizenblokken vanuit al-Nasr, waarna u dan terug getrokken werd (CGVS2, pg 5). U bevestigde vervolgens dat gedurende de missie van zeven dagen enkel dat gebied moest aangepakt worden en dat er nadien geen andere opdrachten meer waren, ook niet door andere manschappen van uw eenheid (CGVS2, pg 5). U repte met geen woord meer over het bevrijden van al-Sofiya en al-Taji al-Jedida. Toen u hiermee geconfronteerd werd, kon u geen zinnige verklaring verstrekken voor uw tegenstrijdige verklaringen. U zei dat u zoiets niet gezegd had tijdens het eerste gehoor, wat niet plausibel is, gezien u toen met zekerheid de specifieke namen opsomde van de drie bevrijde gebieden (CGVS1, pg 14) en u begon over het gebruik van codenamen tijdens de missie, wat geenszins een verklaring opleverde (CGVS2, pg 6). U legde eveneens een andere verklaring af over de arrestatie van IS-leden in de loop van het tweede gehoor. U had het ineens over 10 of 11 IS-leden, die u dan overgebracht zou hebben naar de legerbasis in al-Taji, waarna u niet meer wist waar ze naartoe gingen. U zou deze personen niet zelf gearresteerd hebben, dit zou door een andere eenheid uitgevoerd geweest zijn, wat niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring. Het houdt weinig steek dat u ergens zou binnen stormen (u zei letterlijk 'en dan kwam ik binnen, en toen bestormden we het, we pakten er 16 van hen op'), maar dan niet zelf de arrestatie zou uitvoeren. Bovendien kwam ook het aantal gearresteerden niet overeen en repte u met geen woord meer over een overdracht aan de terrorismebestrijding.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u meende dat IS de volledige controle over al-Taji had en dat IS in die regio het doen en laten van de bevolking controleerde in juli 2015 (CGVS1, pg 13 en CGVS2, pg 4), terwijl uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat IS geen controle had over het grondgebied al-Taji in juli 2015. U beweerde eveneens dat IS op dat moment nog de controle had over Tikrit en dat Tikrit in januari 2016 bevrijd werd, wat evenmin correct blijkt te zijn volgens de beschikbare informatie. Tikrit werd in de loop van maart en april 2015 bevrijd. Dat u als lid van de federale politie zo slecht op de hoogte bleek te zijn van de veiligheidssituatie, roept vragen op over het door u voorgehouden profiel en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw missie in al-Taji.

Gezien de vastgestelde anomalieën en uw gebrek aan kennis, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de 'scorpion' eenheid en de missie in al-Taji. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de tweede, daaropvolgende opdracht die u zou gekregen hebben en die u zou moeten uitvoeren in al-Taji. U verklaarde dat die tweede opdracht aan u werd toegewezen door de kolonel omdat u de bevelhebber was van de 'scorpion' eenheid en omdat de kolonel veel vertrouwen in u had (CGVS2, pg 7). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat iemand met uw jobinhoud (administratie, bureauchef) ineens leider kon worden van een gevechtmissie op het terrein, enkel en alleen omdat u een goede band had met de kolonel (CGVS1, pg 12 en pg 14). Het lijkt eveneens onwaarschijnlijk dat diezelfde kolonel, waarmee u op zeer vertrouwelijke voet stond volgens uw verklaringen (CGVS1, pg 12), u nu zou willen vermoorden, omdat u zijn geheimen zou kennen (CGVS1, pg 18). U bleek geen enkel bewijs te hebben tegen de kolonel (CGVS1, pg 19). U zou beelden van bewakingscamera's gehad hebben op kantoor, maar u legde deze niet voor, zodat het louter om een bewering gaat. U vertelde vervolgens dat u geen sterke bewijzen nodig had en dat ze u als officier zouden geloven omdat u een eed hebt afgelegd (CGVS1, pg 19). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat u als officier met een vrij lage officiersrang ('mulazim awwal', eerste luitenant), een figuur zoals de kolonel die banden heeft tot op het hoogste niveau, gelet op de foto van de kolonel bij Nouri al-Maliki, werkelijk schade zou kunnen toebrengen door zijn geheimen naar buiten te brengen en dat men uw beweringen zou geloven boven de verklaringen van een hogergeplaatste die

over de nodige connecties beschikt. Daarnaast houdt het weinig steek dat uw uiterst vertrouwelijke relatie met de kolonel zo drastisch zou veranderd zijn, omdat u één opdracht niet uitgevoerd hebt, en de kolonel u nu ineens zou willen vermoorden. U zou na uw vertrek uit Irak nog regelmatig gecontacteerd zijn door de kolonel die u verzocht terug te keren naar Bagdad (CGVS1, pg 17). U zei dat de kolonel u berichten stuurde via facebook en dat hij u bleef contacteren via viber, nadat u uw facebookaccount veranderd had. U kon echter geen berichten op viber laten zien die u door de kolonel gestuurd waren, die uw verklaringen konden ondersteunen. Het enige bericht dat u kon laten zien was een bericht waarin de kolonel u gelukwensen stuurde bij het begin van de ramadan (CGVS1, pg 17). Dat u eerst zegt dat de kolonel u bleef contacteren via viber en dat het vervolgens slechts over één bericht blijkt te gaan, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat uw asielrelaas bedriegelijk is en dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door kolonel M.H.. De door u voorgelegde kopie van een aanstellingsbevel als leider van de scorpion eenheid is onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat er tal van frauduleuze Iraakse documenten in omloop zijn en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Een dergelijke kopie zoals u die voorlegde, kan op eenvoudige wijze door eender wie gefabriceerd worden.

Naast uw vrees voor vervolging wegens het weigeren van een opdracht, haalde u ook aan dat u vervolgd zal worden wegens uw onwettige afwezigheid op het werk. Ter staving legde u een kopie voor van een schrijven in verband met uw afwezigheid (oprichting van een onderzoeksraad) opgesteld op 4 september 2015 en een cdrom die een geluidsopname van een speech van raed S.J. bevat. U verklaarde dat u de doodstraf zou krijgen bij een terugkeer naar Irak (CGVS2, pg 8). U verwees naar een nieuwe wet die ingevoerd werd met de aanval van IS in Irak en stelde dat u geen amnestie zou kunnen krijgen (CGVS1, pg 19). U was niet op de hoogte van het verdere verloop van de procedure die tegen u werd opgestart en had hier niet naar geïnformeerd, wat reeds afbreuk doet aan de door u gekoesterde vrees voor een zware bestraffing (CGVS1, pg 20). U wist dus ook niet of het inmiddels effectief tot een veroordeling gekomen was in uw geval. U verwees naar de sterke taal die gebruikt wordt door 'raed' (majoor) S.J. (CGVS1, pg 11), maar had geen concrete indicaties dat het in uw geval tot een buitenproportioneel zware bestraffing zou komen. Het is niet omdat een bepaalde persoon sterke bewoordingen gebruikt tijdens een speech, dat zijn woorden effectief uitgevoerd zullen worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uit uw verklaringen bleek eveneens dat u geen ernstige problemen ondervond omwille van uw profiel van officier bij de federale politie, voor de door u ingeroepen ongeloofwaardige vervolgingsfeiten net voor uw vertrek uit Bagdad. U zou enkel een promotie mislopen zijn en dit zou te maken gehad hebben met uw soennitische geloofsovertuiging (CGVS2, pg 8). In plaats van een benoeming als ondervragingsofficier, kreeg u bureauwerk (CGVS2, pg 8). U meende dat ze u als soenniet niet wilden laten vechten tegen soennieten en tegen sjiieten (CGVS2, pg 7). Het mislopen van een benoeming in een bepaalde functie, kan bezwaarlijk beschouwd worden als ernstige en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen bleek geenszins dat u het bijzonder moeilijk had als soennitische politieofficier in Bagdad en een angstig leven leidde, wel integendeel. U verklaarde dat u een koninklijk leven had in Bagdad, dat u daar alle luxe had zoals het beste huis, de beste auto, veiligheid, bescherming en een hoog loon (CGVS1, pg 19). Nergens uit uw verklaringen bleek dat u in de jaren voor uw komst naar België gevisieerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Uit uw verklaringen bleek evenmin dat u een vrees voor vervolging koesterde, omdat u in

2013 enige tijd voor een Amerikaanse firma werkte (CGVS1, pg 9). U werkte als konvoobegeleider voor een Amerikaans bedrijf op de site van de Amerikaanse ambassade. Op een gegeven moment bezeerde u uw vinger, doordat deze tussen het portier van de wagen belandde. U moest een tijdlang revalideren en vervolgens ging u terug aan het werk bij de federale politie (CGVS1, pg 9). U ervoer op geen enkel ogenblik ernstige problemen omwille van uw werk bij een Amerikaans bedrijf.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2008 gearresteerd werd en drie maanden werd vastgehouden. U was uw gsm verloren en iemand had uw gsm gevonden en gebruikt om iemand anders te bedreigen, doordat dit met uw toestel gebeurd was, werd u een verdachte (vragenlijst CGVS, DVZ, 18 januari 2016, punt 3.1). Het feit dat u het niet de moeite vond dit te vermelden in het kader van uw vrij relaas tijdens het gehoor, noch op enig ander moment doorheen de beide gehoren op het CGVS, toont reeds voldoende aan dat u geen actuele vrees hebt ten gevolge van deze situatie. Uit niets blijkt dat u nog vervolgd zou worden, omwille van deze onterechte beschuldiging van acht jaar geleden.

Gelet op al de bovenstaande vaststellingen, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet

in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw origineel paspoort, originele identiteitskaart en de kopie van uw nationaliteitsbewijs, staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Uw politiebade, de kopie van uw aanstellingsbevel bij de federale politie om terug in dienst te treden na uw job voor een Amerikaans bedrijf en de foto's waarop u in uniform te zien bent, staven enkel uw tewerkstelling en doen niets af aan de vaststellingen over uw vluchtrelaas. De kwaliteit van uw badge riep vragen op. Zo was de opdruk erg wazig (CGVS1, pg 10), wat volgens u kwam doordat de badge meestal in uw zakken zat. Daarnaast kwam de vermelding van uw graad 'mulazim awwal' (eerste luitenant) niet overeen met de beschrijving van uw graad op de Engelstalige zijde van de badge, waar 2ND LT vermeld werd, dus 'second lieutenant', wat overeenkomt met de graad van mulazim (tweede luitenant). Het origineel schrijven van de Amerikaanse ambassade en een origineel attest van tewerkstelling bij de firma AWI, tonen enkel aan dat u een periode gewerkt hebt voor AWI en dat u uitgenodigd werd op gesprek door de Amerikaanse ambassade, maar ook niet meer dan dat. De overige documenten werden hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en "de zorgvuldigheidsnorm".

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verzoeker heeft Irak verlaten omdat hij weigerde mee te werken aan een geheime missie waarbij onschuldige soennitische jongeren gearresteerd zouden worden. Voorts vreest hij vervolging omdat hij zijn werk onwettig verliet. Hoewel de weigeringsbeslissing van het CGVS 7 pagina's telt, zijn de weigeringsgronden beperkt. Verzoeker kon in detail diens missies toelichten en tekende de gang van zaken van deze missies tijdens het asielgehoor op papier. Desondanks focust het CGVS op enkele tegenstrijdigheden die perfect verklaarbaar zijn. De weigeringsgronden worden hierna een voor een weerlegd."*

Waar de commissaris-generaal opwerpt dat verzoeker geen concrete data kon geven van zijn missie met de "scorpion eenheid", wijst verzoeker erop dat hij de opdracht had om zich in de vuurlinies te begeven om IS-strijders op te pakken en dat hij hiervan een bewijsstuk kon overmaken. Hij stelt dat hij zich in een soort "trance" bevond en de opdracht uitvoerde "op automatische piloot". Hij kan de opdracht globaal situeren in de tijd, doch hij kan er geen specifieke data op plakken aangezien hij er niet bij stilstond wanneer hij deze opdracht juist uitvoerde. Tevens wijst verzoeker erop dat we inmiddels ruim één jaar na datum zijn. Hij stelt ook dat hij niet zomaar een datum wilde opgeven, maar aangezien de *protection officer* een specifieke datum vroeg, heeft hij een datum vermeld zonder 100% zeker te zijn. Volgens hem is het wel zeker dat de eerste opdracht zich situeerde in juli-augustus 2015 en de tweede opdracht in augustus-begin september 2015. Hij wijst erop dat het arresteren van levensgevaarlijke IS-strijders een zeer grote impact op hem heeft gehad en dat hij de fout maakte om een datum op te geven zonder er 100% zeker van te zijn.

Betreffende de tijdens de missie bevrijde plaatsen, haalt verzoeker aan dat er door de tolk een verkeerde interpretatie werd gemaakt; *"Vermoedelijk was de tolk Arabisch niet afkomstig uit IRAK/BAGDAD."* Verzoeker stelt dat Al-Taji geen stad maar een regio is en dat Al-Jedida geen subregio is maar een synoniem voor Al-Taji. Volgens hem kan de regio Al-Taji worden onderverdeeld in subregio's, waaronder de subregio's Al-Nasr en Al-Sofiya en die beide door verzoekers missie werden bevrijd. Aangaande het aantal gearresteerde IS-strijders, stelt verzoeker dat hij opnieuw de fout maakte om tijdens zijn eerste gehoor een specifiek aantal te vermelden, terwijl hij hier niet 100% zeker van was. Hij stelt dat hij het exacte aantal niet heeft gecontroleerd, doch dat het vaststaat dat er IS-strijders werden opgepakt. Hij vermoedt dat het om 10 à 15 personen ging, doch hij kan geen exact getal vermelden.

Ook betreffende de regio die onder controle van IS zou staan, was er volgens verzoeker sprake van een verkeerde communicatie tussen hem en de *protection officer*. Hij stelt als volgt: *"De regio AL-TAJI betreft een grote regio met honderdduizenden inwoners. Evident was niet het ganse grondgebied van AL-TAJI onder controle van IS, doch wel de bevrijdde subregio's AL-NASR en AL-SOFIYA. Deze regio's werden immers door de geheime missie van verzoeker bevrijd."*

Waar de commissaris-generaal het onwaarschijnlijk acht dat verzoeker als leider van een gevechtmissie werd aangesteld, herhaalt verzoeker dat hij het aanstellingsbevel als leider van de "scorpion eenheid" heeft voorgelegd. Hij wijst erop dat hij de rechterhand van de kolonel was en dat het vertrouwen tussen hen zodanig groot bleek dat hij als leider van een gevechtmissie werd aangesteld. Hij wijst er evenwel ook op dat dit niet betekent dat hij met de kolonel een vriendschapsrelatie had: *"De kolonel had vertrouwen in het werk van verzoeker, doch de relatie kolonel-luitenant bleef strikt behouden."* Door zijn aanstelling had hij toegang tot geheime informatie, aldus verzoeker. Het weigeren van de tweede opdracht had dan ook grote gevolgen: *"Het vertrouwen van de kolonel was beschaamd"*

en verzoeker ontvluchtte het land met kennis van alle geheime informatie.” Verzoeker stelt dat hij wel degelijk bewijzen heeft dat de kolonel hem nog vanuit Irak heeft trachten te bereiken: “Hij kon inmiddels de berichten van de kolonel recupereren. Verzoeker legt printscreens van deze berichten voor (stuk 23).”

Betreffende zijn vrees wegens het weigeren van een opdracht/desertie wijst verzoeker erop dat hij per vonnis van 10 augustus 2016 bij verstek werd veroordeeld door de rechtbank van interne veiligheidsmacht in Bagdad tot een gevangenisstraf van drie jaar. Hij meent dat de standaardmotivering van de commissaris-generaal dat ongewettigde afwezigheden in de praktijk enkel aanleiding geven tot ontslag, verlies van salaris en gevangenisstraffen met uitstel volledig wordt weerlegd door dit vonnis.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en “*de zorgvuldigheidsnorm*”.

Aan de hand van een uitgebreide uiteenzetting uit verzoeker kritiek op de analyse van de in de bestreden beslissing gemaakte analyse van de veiligheidssituatie in Irak/Bagdad. Hij verwijst naar rapporten en persartikels en meent dat de situatie blijft verslechteren. Hij wijst er ook op dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten, die mede verantwoordelijk zijn voor de mensenrechtenschendingen in Irak. Hij acht het bijgevolg incorrect om te beweren dat hij geen enkel risico zou lopen op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Bagdad.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bundel met 24 stukken.

Bij zijn nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012 (bijlage 1) en het document “*Position on Returns to Iraq*” van UNHCR van 14 november 2016 (bijlage 2).

Met een aangetekend schrijven van 19 april 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de vertaling bij van een verstekvonnis waarin hij wordt veroordeeld (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager brengt verweerder op 20 april 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota twee medische documenten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij problemen kreeg door zijn functie bij de federale politie en omdat hij onwettig afwezig was. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen consistente verklaringen aflegde over zijn activiteiten als leider van de “scorpion eenheid” en over de missie die hij leidde, (ii) zijn verklaringen over de controle van IS over Al-Taji niet overeenstemmen met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), (iii) zijn verklaringen over de interactie met zijn kolonel niet aannemelijk zijn, (iv) hij niet aantoont dat hij wegens zijn afwezigheid van zijn werk problemen zou kennen, temeer gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') aangaande de gevolgen van onwettige afwezigheid in Irak, (v) hij

evenmin aantoonde dat hij, naast de ongeloofwaardig geachte problemen in zijn asielrelaas, nog andere problemen zou hebben gekend omwille van zijn functie als officier bij de federale politie, (vi) hij ook niet aantoonde dat hij problemen zou hebben gekend omdat hij in 2013 een tijdje voor een Amerikaans bedrijf werkte, (vii) hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen melding maakte van zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangehaalde arrestatie in 2008 zodat hieruit geen actuele vrees kan blijken, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel.

Waar hij stelt dat hij de opdracht die hij kreeg als leider van de "scorpion eenheid" uitvoerde in een "trance" en "op automatische piloot", wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat het bevrijden van bepaalde regio's van IS-strijders een hoge mate aan concentratie en voorbereiding behoeft, temeer voor iemand die, zoals verzoeker, voordien meestal slechts administratief werk verrichtte (gehoorverslag CGVS 4 juli 2016 (hierna: gehoor I), p. 17). Dat iemand een dergelijke opdracht zou uitvoeren "in trance" en "op automatische piloot" is dan ook geenszins denkbaar. Dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn om heden consistente verklaringen af te leggen over de precieze date van deze opdrachten, is dan ook niet te rijmen met de redelijkerwijze te verwachten grondige voorbereiding die aan dergelijke opdrachten voorafgaat. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift zelf benadrukt dat het arresteren van IS-strijders op hem een grote impact heeft gehad, zodat kan worden aangenomen dat de precieze omstandigheden ervan in zijn geheugen zijn gegrift en hij er ook vandaag, ruim één jaar na datum, nog coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen, *quod non in casu*. Dat verzoeker door de *protection officer* zou zijn gevraagd naar een specifieke datum en dat hij er één opgaf zonder er zeker van te zijn, is niet van aard voorgaande vaststellingen, noch de motieven in de bestreden beslissing te wijzigen. Immers, verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te "sturen". Bovendien, zoals hiervoor gesteld, kan uit de aard van de beweerde opdracht worden afgeleid dat de precieze omstandigheden ervan in verzoekers geheugen zijn gegrift, zodat de vraag vanwege de *protection officer* naar een precieze datum terecht is. Verzoekers stelling in onderhavig verzoekschrift dat het zeker is dat de eerste opdracht zich situeerde in juli-augustus 2015 en de tweede in augustus-begin september 2015, doet op zich geenszins afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

"U slaagde er namelijk niet in om consistente verklaringen af te leggen over uw activiteiten in al-Taji als leider van de scorpion eenheid. De geloofwaardigheid van uw aanstelling als leider van de scorpion eenheid is van uitermate groot belang voor uw asielrelaas, aangezien u het land verliet nadat u een tweede opdracht kreeg als leider van deze eenheid, die u niet wilde uitvoeren. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde u dat u op 29 of 30 juli vertrok op missie naar al-Taji (CGVS, gehoorverslag 4 juli 2015, hierna CGVS1, pg 14). Uw opdracht duurde zeven of acht dagen, waarna u terugkeerde naar uw dienst in Bagdad. U had twee dagen rust op het hoofdkwartier en u werd op de tweede dag bij de kolonel geroepen, waar u de nieuwe opdracht kreeg (CGVS1, pg 12 en 13). Hieruit volgt dat u de tweede opdracht van de kolonel zou moeten gekregen hebben begin augustus 2015. U verklaarde evenwel dat u de tweede opdracht kreeg begin september. U zei dat u de precieze dag niet kende en dat het een aantal dagen voor uw vertrek gebeurde (CGVS1, pg 14). Toen u vervolgens nogmaals gevraagd werd de situering in de tijd te verduidelijken, zei u dat u de opdracht in augustus kreeg en niet in september (CGVS1, pg 17). Hier zou toch verwacht worden dat u meteen een correcte situering in de tijd kon geven. Gezien de verschillende gebeurtenissen op elkaar volgden en recent plaatsvonden, kon het voor iemand met uw profiel - u behaalde een rechtendiploma en volgde de officiersopleiding - niet bijzonder moeilijk zijn om consistente verklaringen hieromtrent af te leggen. Uw vergissing is des te frappanter aangezien u de eerste maal zei dat de opdracht enkele dagen voor uw vertrek gegeven werd, terwijl u vervolgens verklaarde dat u na de twee dagen op kantoor, zeven dagen verlof nam en daarna nog ongeveer twintig dagen in Irak bleef om uw vertrek te regelen (CGVS1, pg 17), waaruit volgt dat u een kleine maand voor uw vertrek de opdracht zou gekregen hebben, wat toch een aanzienlijk verschil vormt met 'enkele dagen'. Tijdens het tweede gehoor bleef u uitermate vaag over de situering in de tijd van uw missie in al-Taji. Eerst zei u '2015' en toen u naar de datum gevraagd werd, zei u dat u dacht dat het in de maand augustus was, maar dat u niet zeker was (CGVS, gehoorverslag 10 oktober 2016, hierna CGVS2, pg 2). Toen u erop gewezen werd dat het merkwaardig leek dat u zich dit niet zo goed kon herinneren, gezien het een belangrijke missie was, zei u dat u veel data in uw hoofd hebt, dat u het onmogelijk met

zekerheid kon zeggen en u bevestigde nogmaals dat het in augustus was, maar dat u de dag niet meer wist (CGVS2, pg 2). Nochtans gaf u tijdens het eerste gehoor wel een specifieke datum op, namelijk 29 of 30 juli 2015. Geconfronteerd met uw voorgaande verklaring, paste u uw verklaring aan en zei u dat het in juli of augustus kan geweest zijn. U kon evenmin zeggen op welke datum uw missie in Taji beëindigd was (CGVS2, pg 2). Dergelijke vage verklaringen over uw missie kunnen geenszins overtuigen. Het gaat hier immers om de enige missie van de scorpion eenheid, waarvan u de leider zou geweest zijn, die u uitvoerde. Dit was bovendien een opdracht die erg afweek van uw normale administratieve taken, waardoor deze toch de nodige indruk op u zou moeten gemaakt hebben.”

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoekers verklaringen over de beweerde missies op zich evenmin consistent zijn. Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij stelt dat er door de tolk een verkeerde interpretatie zou zijn gemaakt tijdens zijn gehoor op het CGVS. Zowel op het einde van het eerste gehoor als het tweede gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij de vragen en de tolk goed begrepen had en maakte hij verder geen enkele opmerking omtrent vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk. Op welke wijze verzoekers vermoeden dat de tolk niet van Irak of Bagdad afkomstig is, een verklaring zou kunnen bieden voor zijn inconsistente verklaringen, kan niet worden ingezien. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij ter staving van zijn uiteenzetting over Al-Taji en de subregio's ervan, zodat het niet meer dan blote beweringen betreffen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS geen enkele melding meer maakte van Al-Sofiya en Al-Tali Al-Jedida, terwijl hij dit wél deed tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS. Of het al dan niet om subregio's gaat, doet hieraan dan ook geen afbreuk. Betreffende de vermelding van het exacte aantal gearresteerde IS-strijders kan nogmaals worden herhaald dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen” en dat uit de aard van de beweerde opdracht kan worden afgeleid dat kan worden aangenomen dat verzoeker heden gedetailleerde, consistente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over deze opdracht, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

“Uw opeenvolgende verklaringen over de missie zelf in al-Taji stemden evenmin onderling overeen. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat jullie drie plaatsen bevrijdden van IS (CGVS1, pg 13). U sprak over al-Nasr, al Sofiyya en al-Taji al-Jedida (CGVS1, pg 14). In het kader van uw opdracht vonden luchtbombardementen plaats, waarna u en uw manschappen konden binnenstormen waarbij u zestien IS-leden arresteerde en vervolgens overdroeg aan de dienst voor terrorismebestrijding (CGVS1, pg 14). In de loop van het tweede gehoor had u het enkel over de bevrijding van twee huizenblokken vanuit al-Nasr, waarna u dan terug getrokken werd (CGVS2, pg 5). U bevestigde vervolgens dat gedurende de missie van zeven dagen enkel dat gebied moest aangepakt worden en dat er nadien geen andere opdrachten meer waren, ook niet door andere manschappen van uw eenheid (CGVS2, pg 5). U repte met geen woord meer over het bevrijden van al-Sofiyya en al-Taji al-Jedida. Toen u hiermee geconfronteerd werd, kon u geen zinnige verklaring verstrekken voor uw tegenstrijdige verklaringen. U zei dat u zoiets niet gezegd had tijdens het eerste gehoor, wat niet plausibel is, gezien u toen met zekerheid de specifieke namen opsomde van de drie bevrijde gebieden (CGVS1, pg 14) en u begon over het gebruik van codenamen tijdens de missie, wat geenszins een verklaring opleverde (CGVS2, pg 6). U legde eveneens een andere verklaring af over de arrestatie van IS-leden in de loop van het tweede gehoor. U had het ineens over 10 of 11 IS-leden, die u dan overgebracht zou hebben naar de legerbasis in al-Taji, waarna u niet meer wist waar ze naartoe gingen. U zou deze personen niet zelf gearresteerd hebben, dit zou door een andere eenheid uitgevoerd geweest zijn, wat niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring. Het houdt weinig steek dat u ergens zou binnen stormen (u zei letterlijk ‘en dan kwam ik binnen, en toen bestormden we het, we pakten er 16 van hen op’), maar dan niet zelf de arrestatie zou uitvoeren. Bovendien kwam ook het aantal gearresteerden niet overeen en repte u met geen woord meer over een overdracht aan de terrorismebestrijding.”

Verder kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij bedoelde dat IS enkel de door hem bevrijde gebieden in Al-Taji, zijnde Al-Nasr en Al-Sofiyya, onder controle had. Uit een lezing van de vragen en antwoorden hieromtrent tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde dat gans het gebied Al-Taji onder de controle stond van IS (gehoorverslag CGVS 10 oktober 2016 (hierna: gehoor II), p. 3-4). Dit blijkt evenwel niet verenigbaar met de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'): “Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u meende dat IS de volledige controle over al-Taji had en dat IS in die regio het doen en laten van de bevolking controleerde in juli 2015 (CGVS1, pg 13 en CGVS2, pg 4), terwijl uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat IS geen controle had over het grondgebied al-Taji in juli 2015. U beweerde eveneens dat IS op dat moment nog de controle had over Tikrit en dat Tikrit in januari 2016

bevrijd werd, wat evenmin correct blijkt te zijn volgens de beschikbare informatie. Tikrit werd in de loop van maart en april 2015 bevrijd. Dat u als lid van de federale politie zo slecht op de hoogte bleek te zijn van de veiligheidssituatie, roept vragen op over het door u voorgehouden profiel en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw missie in al-Taji.”

Verder dient vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker een vriendschapsrelatie had met zijn kolonel, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift. Er wordt echter wel terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn kolonel op vertrouwelijke voet stond. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de printscreens gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 23) door de Raad niet in overweging genomen. Ten overvloede dient er bovendien op gewezen dat verzoeker betreffende deze printscreens geen enkele uiteenzetting geeft over de wijze waarop hij hier alsnog is aangeraakt, aangezien hij tijdens zijn gehoor op het CGVS niet in staat was de berichten van de kolonel voor te leggen. Verder houdt verzoeker het bij het herhalen van zijn verklaringen dat het weigeren van de tweede opdracht grote gevolgen had en dat hij het land ontvluchtte met de kennis van de geheime informatie over de kolonel. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is op zich evenwel geen dienstig verweer. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

“Gezien de vastgestelde anomalieën en uw gebrek aan kennis, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de ‘scorpion’ eenheid en de missie in al-Taji. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de tweede, daaropvolgende opdracht die u zou gekregen hebben en die u zou moeten uitvoeren in al-Taji. U verklaarde dat die tweede opdracht aan u werd toegewezen door de kolonel omdat u de bevelhebber was van de ‘scorpion’ eenheid en omdat de kolonel veel vertrouwen in u had (CGVS2, pg 7). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat iemand met uw jobinhoud (administratie, bureauchef) ineens leider kon worden van een gevechtmissie op het terrein, enkel en alleen omdat u een goede band had met de kolonel (CGVS1, pg 12 en pg 14). Het lijkt eveneens onwaarschijnlijk dat diezelfde kolonel, waarmee u op zeer vertrouwelijke voet stond volgens uw verklaringen (CGVS1, pg 12), u nu zou willen vermoorden, omdat u zijn geheimen zou kennen (CGVS1, pg 18). U bleek geen enkel bewijs te hebben tegen de kolonel (CGVS1, pg 19). U zou beelden van bewakingscamera’s gehad hebben op kantoor, maar u legde deze niet voor, zodat het louter om een bewering gaat. U vertelde vervolgens dat u geen sterke bewijzen nodig had en dat ze u als officier zouden geloven omdat u een eed hebt afgelegd (CGVS1, pg 19). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat u als officier met een vrij lage officiersrang (‘mulazim awwal’, eerste luitenant), een figuur zoals de kolonel die banden heeft tot op het hoogste niveau, gelet op de foto van de kolonel bij Nouri al-Maliki, werkelijk schade zou kunnen toebrengen door zijn geheimen naar buiten te brengen en dat men uw beweringen zou geloven boven de verklaringen van een hogergeplaatste die over de nodige connecties beschikt. Daarnaast houdt het weinig steek dat uw uiterst vertrouwelijke relatie met de kolonel zo drastisch zou veranderd zijn, omdat u één opdracht niet uitgevoerd hebt, en de kolonel u nu ineens zou willen vermoorden. U zou na uw vertrek uit Irak nog regelmatig gecontacteerd zijn door de kolonel die u verzocht terug te keren naar Bagdad (CGVS1, pg 17). U zei dat de kolonel u berichten stuurde via facebook en dat hij u bleef contacteren via viber, nadat u uw facebookaccount veranderd had. U kon echter geen berichten op viber laten zien die u door de kolonel gestuurd waren, die uw verklaringen konden ondersteunen. Het enige bericht dat u kon laten zien was een bericht waarin de kolonel u gelukwensen stuurde bij het begin van de ramadan (CGVS1, pg 17). Dat u eerst zegt dat de kolonel u bleef contacteren via viber en dat het vervolgens slechts over één bericht blijkt te gaan, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat uw asielaanvraag bedriegelijk is en dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door kolonel M.H.. De door u voorgelegde kopie van een aanstellingsbevel als leider van de scorpion eenheid is onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat er tal van frauduleuze Iraakse documenten in omloop zijn en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Een dergelijke kopie zoals u die voorlegde, kan op eenvoudige wijze door eender wie gefabriceerd worden.”

Wat betreft de onwettige afwezigheid van zijn werk brengt verzoeker een kopie van een vonnis waarin hij bij verstek onder meer wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar (verzoekschrift, stuk 24 en rechtsplegingsdossier, stuk 8). Vooreerst kan dienaangaande worden opgemerkt dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota weergeeft waarom hij pas in het kader van

onderhavig beroep dit stuk voorlegt. Tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS, op 10 oktober 2016 en dus na dit vonnis van 10 augustus 2016 maakte verzoeker hiervan immers geen enkel melding. Mede gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, maakt dit dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verweerder stelt in zijn nota met opmerking bovendien terecht als volgt: *“Verder stelt verweerder vast dat uit de vertaling van dit stuk blijkt dat het klachtnummer hetzelfde is dan het uittrekselnummer van het verstekvonnis wat bevreemdend is. In het verstekvonnis wordt onder punt 7 gesteld dat het gaat om het artikel (5) K.Ae.D. nummer 14 van het jaar 2016, terwijl uit de rest van het vonnis blijkt dat dit om een artikel uit het jaar 2008 zou gaan.”* Dit klemt des te meer daar verzoeker slechts kopieën voorlegt, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

“Naast uw vrees voor vervolging wegens het weigeren van een opdracht, haalde u ook aan dat u vervolgd zal worden wegens uw onwettige afwezigheid op het werk. Ter staving legde u een kopie voor van een schrijven in verband met uw afwezigheid (oprichting van een onderzoeksraad) opgesteld op 4 september 2015 en een cdrom die een geluidsopname van een speech van raed S.J. bevat. U verklaarde dat u de doodstraf zou krijgen bij een terugkeer naar Irak (CGVS2, pg 8). U verwees naar een nieuwe wet die ingevoerd werd met de aanval van IS in Irak en stelde dat u geen amnestie zou kunnen krijgen (CGVS1, pg 19). U was niet op de hoogte van het verdere verloop van de procedure die tegen u werd opgestart en had hier niet naar geïnformeerd, wat reeds afbreuk doet aan de door u gekoesterde vrees voor een zware bestraffing (CGVS1, pg 20). U wist dus ook niet of het inmiddels effectief tot een veroordeling gekomen was in uw geval. U verwees naar de sterke taal die gebruikt wordt door ‘raed’ (majoor) S.J. (CGVS1, pg 11), maar had geen concrete indicaties dat het in uw geval tot een buitenproportioneel zware bestraffing zou komen. Het is niet omdat een bepaalde persoon sterke bewoordingen gebruikt tijdens een speech, dat zijn woorden effectief uitgevoerd zullen worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Uit uw verklaringen bleek eveneens dat u geen ernstige problemen ondervond omwille van uw profiel van officier bij de federale politie, voor de door u ingeroepen ongeloofwaardige vervolgingsfeiten net voor uw vertrek uit Bagdad. U zou enkel een promotie mislopen zijn en dit zou te maken gehad hebben met uw soennitische geloofsovertuiging (CGVS2, pg 8). In plaats van een benoeming als ondervragingsofficier, kreeg u bureauwerk (CGVS2, pg 8). U meende dat ze u als soenniet niet wilden laten vechten tegen soennieten en tegen sjiieten (CGVS2, pg 7). Het mislopen van een benoeming in een bepaalde functie, kan bezwaarlijk beschouwd worden als ernstige en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen bleek geenszins dat u het bijzonder moeilijk had als soennitische politieofficier in Bagdad en een angstig leven leidde, wel integendeel. U verklaarde dat u een koninklijk leven had in Bagdad, dat u daar alle luxe had zoals het beste huis, de beste auto, veiligheid, bescherming en een hoog loon (CGVS1, pg 19). Nergens uit uw verklaringen bleek dat u in de jaren voor uw komst naar België gevisieerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Uit uw verklaringen bleek evenmin dat u een vrees voor vervolging koesterde, omdat u in

2013 enige tijd voor een Amerikaanse firma werkte (CGVS1, pg 9). U werkte als konvooibegeleider voor een Amerikaans bedrijf op de site van de Amerikaanse ambassade. Op een gegeven moment bezeerde u uw vinger, doordat deze tussen het portier van de wagen belandde. U moest een tijdlang revalideren en vervolgens ging u terug aan het werk bij de federale politie (CGVS1, pg 9). U ervoer op geen enkel ogenblik ernstige problemen omwille van uw werk bij een Amerikaans bedrijf.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2008 gearresteerd werd en drie maanden werd vastgehouden. U was uw gsm verloren en iemand had uw gsm gevonden en gebruikt om iemand anders te bedreigen, doordat dit met uw toestel gebeurd was, werd u een verdachte (vragenlijst CGVS, DVZ, 18 januari 2016, punt 3.1). Het feit dat u het niet de moeite vond dit te vermelden in het kader van uw vrij relaas tijdens het gehoor, noch op enig ander moment doorheen de beide gehoren op het CGVS, toont reeds voldoende aan dat u geen actuele vrees hebt ten gevolge van deze situatie. Uit niets blijkt dat u nog vervolgd zou worden, omwille van deze onterechte beschuldiging van acht jaar geleden.”

Voorts wordt, mede gelet op het voorgaande, in de bestreden beslissing tevens terecht geoordeeld als volgt:

“De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw origineel paspoort, originele identiteitskaart en de kopie van uw nationaliteitsbewijs, staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Uw politiebade, de kopie van uw aanstellingsbevel bij de federale politie om terug in dienst te treden na uw job voor een Amerikaans bedrijf en de foto's waarop u in uniform te zien bent, staven enkel uw tewerkstelling en doen niets af aan de vaststellingen over uw vluchtrelaas. De kwaliteit van uw badge riep vragen op. Zo was de opdruk erg wazig (CGVS1, pg 10), wat volgens u kwam doordat de badge meestal in uw zakken zat. Daarnaast kwam de vermelding van uw graad ‘mulazim awwal’ (eerste luitenant) niet overeen met de beschrijving van uw graad op de Engelstalige zijde van de badge, waar 2ND LT vermeld werd, dus ‘second lieutenant’, wat overeenkomt met de graad van mulazim (tweede luitenant). Het origineel schrijven van de Amerikaanse ambassade en een origineel attest van tewerkstelling bij de firma AWI, tonen enkel aan dat u een periode gewerkt hebt voor AWI en dat u uitgenodigd werd op gesprek door de Amerikaanse ambassade, maar ook niet meer dan dat. De overige documenten werden hierboven al besproken.”

Aangaande de ter terechtzitting neergelegde medische documenten (rechtspiegingsdossier, stuk 12) dient vastgesteld dat verzoeker te lijden zou hebben van posttraumatische stress, die gelieerd wordt aan de onthoofding van een vriend van hem. Er wordt evenwel nergens in deze documenten enig element aangetroffen dat alsnog de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas zou kunnen herstellen. Bovendien wordt er evenmin in deze documenten melding gemaakt van de onmogelijkheid in hoofde van verzoeker om op een normale wijze een gehoor te ondergaan of om coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Aldus zijn deze medische documenten niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft deze medische problemen zelf dient verzoeker zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische

burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER